

Növekedjetek!

Időpont: Hetvened vasárnapja – 1954. február 14.

Alapige: 1Pt 2,1-5

„Levetvén azért minden gonoszságot, minden álnokságot, képmutatást, irigykedést és minden rágalalmazást, mint most született csecsemők, a tiszta, hamisítatlan tej után vágyakozzatok, hogy azon növekedjetek; mivelhogy ízleltétek, hogy jószágos az Úr. A kihez járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá, szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.”

Drága ajándéka Istennek az emberi szó. Ezzel értetjük meg magunkat. Ezzel fejezzük ki gondolatainkat, érzéseinket, szándékainkat. Mikor azonban a lélek legbelsőbb dolgaira kerül szó, gyengének bizonyul a legékesszólóbb ajak is. Ilyenkor menekül az ember a képekhez, hasonlatokhoz, s így próbálja megkerülni, körülírni a kifejezhetetlent, láttatni azt, amit szavakkal nem tud hallhatóvá tenni.

Péter apostol is így járt a mai szentleckében. Arról akar szólni, hogy a keresztyén ember nem maradhat meg ugyanabban az állapotban, hanem növekednie kell. El is kezdi értelmes szavakkal magyarázni, hogy miben áll ez a lelki növekedés. A növekedő gyermek kinő a gyermekruhákból. Kénytelen levetni, s nem veszi fel többé, mert egyszerűen nem megy már rá. Így kell levetni a keresztyén embernek is minden álnokságot, képmutatást, irigykedést és minden rágalalmazást, szóval minden gonoszságot. Itt egyszerre abbahagyja a magyarázó leírást. Úgy érzi, hogy a lelki növekedés ennél sokkal több. Abba is hagyja a magyarázkodást, és színes képekben próbálja megláttatni olvasóival, hogy mi a lelki növekedés. Merész képes beszédében egymásra halmozódnak a képek. Próbáljuk szétválasztani őket, s mindegyiknek üzenetét vegyük külön szemügyre!

1. Három képet használ az apostol. Ezek között az első *a csecsemő képe*. Azt mondja: Legyetek olyanok, mint a most született csecsemő, aki először szívta tele magát a meleg, édes anyatejjel, megízlelte annak jószágát, s azóta egy vágy tölti el egész parányi életét: vágy az anyatej után.

Ez a kép mindenekelőtt arra figyelmeztet, hogy a lelki növekedés bizonyos alapvető dolgok frissességének megőrzésében áll. Mindig most született gyermeknek kell maradnunk. Megtérésünknek és újjászületésünknek mindig olyan frissnek kell maradnia, mintha most történt volna meg. Szájunkban ott kell, hogy legyen az a csodálatos Isten-íz, melyet akkor tapasztaltunk, mikor a megtérésben először ízleltük igazán, hogy jószágos az Úr, s ez a jószág nemcsak rólunk való gondoskodó atyai szeretet, bajjoktól megoltalmazó hatalom, hanem értem véres áldozatot vállaló kegyelem. Isten megismétlődő bűnbocsánatának mindig oly megrendítően újnak kell lennie, mint mikor először hangzott el fölöttem, kétségbeesetten Isten haragját váró, szorongó szívem számára szinte megfoghatatlanul: Megbocsáttattak néked a te bűneid.

Ahol ez nem így van, ahol a megtérés és újjászületés nem a jelen eseménye, hanem a múlt drága emléke csupán, ott megállt a lelki növekedés, s megindult a visszaesés. A vitrinbe tett drága emlékre csukott ajtó mellett is rászáll a por, az élmény megfakul, s olyan lesz, mint megszáradt, porlepte, régi menyasszonyi csokor. A csókok megszokásból vagy udvariasságból, avagy kötelességből megmaradnak, de nincs bennük többé az első csók íze. Ez az az állapot, mely ellen az Jézus panasza: Az első szeretetet elhagyta. Nem olyan számodra többé Isten irántad való szeretete, mint először volt, s te sem szereted őt már úgy, mint először szeretted.

Lehet, hogy te erre azt mondod, hogy könnyű frissen megőrizni egy megrendítő, hirtelen megtérést és újjászületést, mint Péternél a nagy halfogást vagy Pálnál a damaszkuszi utat, nékem azonban nem volt ilyen hirtelen és megrendítő élményem. Ha ilyen nem volt, akkor is elkövetkezett számodra egy olyan pillanat, amelyben hittél meg tudtad ragadni, hogy Isten megbocsátotta bűneidet, gyermekévé fogadott és szeret téged. Ennek az ízét őrizd meg akkor állandóan frissen! Ha pedig azt mondod, hogy néked ilyen tapasztalatod sem volt, akkor nem tudok mást mondani néked, mint csak azt, amit Jézus mondott Nikodémusznak: Ha valaki újonnan nem születik, nem láthatja Isten országát. Szükség néked újonnan születned (Jn 3,3–7).

Egy másik tanítása is van a csecsemő képének. A csecsemő vágyódik az anyatej után. Az egészséges gyermekkel együtt születik ez a vágy. Senki sem magyarázza meg neki, hogy szüksége van rá, s hol található. Az egészséges keresztyén élet is így vágyódik Isten igéje után. Tudja, hogy abban van benne

minden, ami megmaradásához és növekedéséhez szükséges. A lelki kenyér után való éhség nemcsak feltétele a növekedésnek, hanem egyetlen jele is. Amint az étvágytalan gyermek beteg, s ezért satnyul, ugyanúgy az a keresztyén ember is, aki csak kötelességből olvassa a Bibliát, vagy egészen rá is unt, az a lelki elsatnyulás útján van. Tudsz-e úgy vágyódni Isten ígéje után, mint a gyermek az anyatej után? Tudsz-e sírni érte, és tudod-e szent erőszakoskodással követelni?

2. A második kép, amit az apostol használ, *a templom képe*, vagy amint ő mondja: az élő kövekből épült lelki ház. Így ír az apostol: „*A kihez – tudniillik az Úrhoz – járulván, mint élő, az emberektől ugyan megvetett, de Istennél választott, becses kőhöz, ti magatok is mint élő kövek épüljetek fel lelki házzá...*” (4–5. v.) Lehet, hogy amikor az apostol ezeket a sorokat leírja, a jeruzsálemi templom építésére gondolt, hiszen ez volt az ő egyetlen templomuk. Azt mondják, hogy a jeruzsálemi templom köveit nem a helyszínen faragták, hanem a kőbányákban, s onnan készen kifaragva hozták a templomépítés helyére, s ott minden nagyobb munkazaj nélkül csak szépen összeállították. A szétszórt kövekből így épült meg a templom. Megvolt tehát a templom azelőtt is, mielőtt megépült, csak szétszórt darabokban. Isten pedig nem szétszórt templomköveket, hanem egybeépült templomot akar.

A keresztyén növekedésnek sem az a célja, hogy a keresztyénség kertjében egyéni díszpéldányok nőjenek, hanem az, hogy Jézus Krisztushoz mint örök fundamentumhoz eljusson minden, Isten teremtő és kegyelmes keze által formált keresztyén egyén, s benne és rajta szent templommá, élő közösséggé épüljön. A keresztyén növekedés célja tehát: belenőni a gyülekezetbe. A gyülekezet Isten temploma, de nem kőből épített művészi templom, hanem élő emberekből épülő lelki ház, a szentek közössége. Amint a csecsemő képe a hitben való növekedésre, úgy a templom képe a szeretetben való növekedésre tanít minket.

A szentlecke első versében csupa olyan bűnök levetéséről beszél az apostol, amelyek a felebaráti szeretet ellen vannak, tehát a gyülekezeti közösség megbontását idézik elő. Ezért kell a keresztyén embernek levetnie a gonoszsgot, amely örülni tud a felebarát kárának, az álnokságot, amely kárt okoz a testvérnek, a képmutatást, amely megcsalja az atyafit, az irigységet, amely elkesei a másik embert s a rágalmazást, amely megmételjezi az együttélés levegőjét.

Kinőtél-e már ezekből, mint óembered régi gyerekruhájából? Érzed-e, hogy a szeretet nélküli keresztyén ugyanolyan nevetséges figura, mint mikor a felnőtt ember régi gyermekruhájába próbál öltözni? Harcolsz-e ellene? Élő kő vagy-e a gyülekezet lelki házában, vagy különködve extra utakon jársz, s bontod a szentek közösségét?

3. A harmadik kép, amit az apostol használ, *a szent papság képe*. Így fejeződik be a szentlecke: „*...épüljetek fel (...) szent papsággá, hogy lelki áldozatokkal áldozzatok, a melyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által.*” (5. v.) A papság papi gyülekezet. Az apostol előtt tehát nem olyan gyülekezet képe áll, amelyben van egy pap, az dolgozik, s a többiek vagy csupán tétlen szemlélői a szakadásig dolgozó pap veritékes küzdelmének, vagy legfeljebb élvezői annak, esetleg csak igényes bírálói..., hanem olyan gyülekezetre gondol, mely a szó szoros értelmében papi gyülekezet, amelyben tehát minden egyháztags pap. Mégpedig nem csupán olyan, akinek papi jogai vannak, hanem olyan, akinek papi kötelességei is vannak, s ezt vállalja. Egy gyülekezet, melynek minden tagja dolgozó pap! Amíg tehát a csecsemő képe a hitben való, a templom képe a szeretetben való növekedésről tanít, addig a szent papság képe a keresztyén munkában, a szolgálatban való növekedésre hívja fel a figyelmet.

A keresztyén növekedésnek tehát nem az a célja, hogy egy szent család otthonában jól érezze magát a keresztyén ember, s sütkérezzen ott a kölcsönös szeretet melegében, hanem az, hogy a gyülekezet munkaközösség legyen, melyben mindenki dolgozik Isten országáért. A munkát is megmondja az apostol, amit minden élő, egészséges, növekedő keresztyénnek vállalnia kell. Az Ótestamentum papságának fő szolgálata az áldozatok bemutatása volt. Az áldozat az Isten és az ember közötti megbékélés útja volt. A papság szolgálata tehát a békéltetés szolgálata. Ebben kell részt vennie minden keresztyénnek. Aki ezt nem vállalja, aki nem hajlandó dolgozni valamit az egyházban, az a lusta, tétlen emberek sorsára jut, elsatnyul.

Érzed-e, hogy állandóan szól az Úr a hivalkodó keresztyénekhez: Jöjj, és dolgozz az én szőlőmben! (Mt 20,4) Mit dolgoztál ma azért hívogatással vagy bizonysgtétellel, hogy valaki rátaláljon Istenre, s megbékéljen veled?

Mint az atya rég nem látott gyermekét, úgy mustrál ma végig minket Isten, s kérdi tőlünk: Nőtél-e, édes gyermekem? Amen.